

Collateral damage

Daar zijn ze: de play-offs. Eindelijk. Gelukkig. Stel je voor: nog een weekend zonder voetbal, nog een weekend zonder aanleiding om de onnozelaar uit te hangen. Stel je voor: nóg een mars op Brussel.

Nogal wat media en politieke partijen – alle media eigenlijk, en alle partijen behalve die van de minister van Sport – hadden zich druk gemaakt om het plotse bezoek van voetbalfans aan Brussel, maar die hadden dat allemaal slecht begrepen. Toch?

Hooligans? Extreemrechtse stoottroepen? Maar neen, beste medeburgers: het waren ‘casuals’. En wie ze dan wel precies waren, dat hebben ze donderdag nog eens uitgelegd aan de pers. Waarmee ze meteen hun slag hebben thuisgehaald: twee keer aandacht.

Enkele van die aandachtzoekers die al eens in de bak hadden gezeten – kan gebeuren, meneer – mochten paginagroot komen uitleggen dat ze in wezen onschuldige jongens waren, per ongeluk allemaal in het zwart gekleed, de meesten kaalgeschoren en de rechterarm gestrekt in de lucht, zoals dat toevallig tachtig jaar geleden in Duitsland de mode was.

Doodgewone, sympathieke, empathische voetbalfans die zich uit alle windstreken hadden verzameld in Vilvoorde. Bij ontstentenis van een directe aanleiding om op elkaars muil te slaan, bijvoorbeeld een voetbalwedstrijd – maar wel alleen als de collega-casuals daar om vragen (het stond er echt) – hadden ze afgesproken om solidair te zijn met de slachtoffers van de aanslagen. Gewoon, zoals elke ander burger op het Beursplein te Brussel/Bruxelles.

Dat IS werd verketterd? Natuurlijk, dat doen we toch (bijna) allemaal in dit land. Dat er ondertussen wat antileuzen tegen ‘bruinen’ werden geroepen? Ach, een enkeling misschien. Die rechterarm in de lucht, gestrekt? Dat doen we altijd en heeft niets met nazisme te maken. En dat deze keer een aantal extreemlinksers op hun muil kregen? *Shit happens* en dat hadden ze bovendien zelf uitgelokt. Dat er wat bloemen werden vertrappeld en kaarsjes omver geschopt? Collateral damage, als je onaardig bent tegen ons.

Geen enkele criticaster had tot nog toe een zinnig argument tegen de play-offs kunnen verzinnen. Tegenover meer spanning, meer topwedstrijden, beter voetbal, meer tv-rechten en meer stadionbezoek werden alleen maar flauwiteiten ingebracht als “dat is geen voetbal” of “dat is oneerlijk” of “zo hebben we dat nooit gedaan”. De hevige afkickverschijnselen bij de casuals in zo’n voetballoos weekend is het eerste valabel

**De hevige afkickverschijnselen
bij de casuals
in zo’n voetballoos weekend
is het eerste valabel argument
om de play-offs te herzien**

argument om de play-offs te herzien, misschien zelfs af te schaffen. Toch een werkpuntje voor de clubs: hoe houden we de minder opgevoeden onder onze klanten bezig als er niet wordt gevoetbald?

Sommige onzaligen willen dat uitschot zelfs een stem geven in het beheer van hun club en hun sport. Als de beschamende invasie van voetbalhunnens in Brussel iets heeft aangetoond, dan wel dat het juist een prioriteit zou moeten zijn van onze voetbalclubs om dat schorem buiten de stadions te houden.

Maar goed, sinds vrijdag wordt er gevoetbald en dat tien speeldagen lang om uit te maken wie eerste, tweede, derde, enzovoort wordt. Drie topclubs komen in aanmerking om kampioen te worden en drie andere topclubs niet meer, maar die laatsten kunnen wel behoorlijk vervelend uit de hoek komen. Iedereen kan van iedereen winnen in deze play-offs.

Club heeft de beste kans en dat heeft minder te maken met de twee en vier punten voorsprong op Gent en Anderlecht, dan wel met de manier waarop Club zijn wedstrijden wint: strak, sterk, niet te veel franje, dodelijk efficiënt. Cruciaal: de fysieke paraatheid van Lior Refaelov.

AA Gent was vorig jaar de verrassende kampioen met verrassend spel, maar verrast niet meer. Hoog, agressief storen en Gent verliest de pedalen. Cruciaal: heeft Laurent Depoitre nog zin om kilometers te maken voorin zoals in het kampioenenjaar of spaart hij zich zoals de laatste maanden om fris te zijn voor de goal, zijn uitstalraam?

Anderlecht ten slotte: dit is een spelersgroep waar geen peil op te trekken valt. Is Besnik Hasi wel goed omringd, vroeg een opportunistische Glen De Boeck zich deze week af. Deze rubriek wil hierbij de psycholoog Mihaly Csikszentmihalyi aanbevelen. Die schreef ooit de bestseller *Flow, psychologie van de optimale ervaring*. Precies wat paars-wit kan gebruiken. Alleen een plotse flow kan Anderlecht en Hasi redden.